

கற்பனாவாத எழுத்தின் முக்கியமான சிறப்பியல்பு என்ன? அது வகைபெறாத தாவ முடியும் எனப்படும். உணர்ச்சிகள் சார்ந்து, தத்துவ தரிசனங்கள் சார்ந்து, கவித்துவமாக அதன் தாவல்களுக்கு உயரம் அதிகம். அந்த உயரத்தையே தவிர்த்தவாதம் ஒருபோதும் அடையாதுவிடமுடியாது. ஆகவேதான் முற்றிலும் யதார்த்தத்தில் வெற்றிபெற்ற ஆக்கங்களையெல்லாம் ஒரு நுணியில் கற்பனாவாதத்தையும் தொட்டுக்கொள்ளும் ஆக்கங்கள் பெரிதும் விரும்பப்படுகின்றன - சிறந்த உதாரணம் தஸ்தயவேஸ்கி. அவரது கற்பனாவாதம் மானுட உணர்வுகளையும் தரிசனங்களையும் உச்சப்படுத்தி மனவகைக்கும் வித்தத்தில் உள்ளது.

கற்பனாவாதத்தின் இந்த தாவல்க்கு என்ன அடிப்படை. இப்படிச் சொல்லலாம். அது எதற்காக கிணீட்டுகிறது அது ஒருபோதும் சிக்கலில்லை எனப்படுதான். அறத்தில் அமையாத உலகை கனவகண்டார் தஸ்தயவேஸ்கி. அழகே உருவான இயற்கையை வெட்டி வர்த்த. முழுமையான சமநிலை கொண்ட வாழ்க்கையை கதே. அவை மானுடனின் கனவகண்டே. அக்கனவகண்டே நோக்கி ஓடும் பாதையில் தான் அவன் தன் அனைத்துக் கலாச்சார சாதனங்களையும் அடைய தான். அது எப்போதும் அவனுடைய கண்முன்னால் கைகளுக்கு அப்பால் ஒரு பரேழ்க்கொண்ட மாயப் பறவையாக பறந்துகொண்டிருக்கிறது.

அப்பறவையின் அழகிய படிமச் சித்திரத்தகை காட்டும் மகத்தான வங்க நாவல் 'நீலகண்ட பறவையைத் தடே'. [வங்க மலம்; நீலகண்ட பகிரகோஞ்சே] கிரகேக நீர்த் தயெ வங்களின் பரேழ்க்கும் பரெவலிமையும் கொண்டவரான மணீந்திரநாத் தாகூர் தான் இந்நாவலின் மையக்கதாபாதிரம். ஆஜானுபாகுவான பொன்னிற உடல். ஆண்மை நிறைந்த அழகிய முகம். பெரிய கண்களில் எப்போதும் குழந்தைமையைக் குரிய திகைப்பு. சிறுவயதில் மணீந்திரநாத் மிகச்சுட்பிகையான மாணவராக இருந்தார். அவரது கல்வித்திறனை ஊரே பெரிதும் துடன் எண்ணிக்கொண்டது. தந்தை அவரைப் பற்றிய கல்வித்தில் மிதந்தார். கல்வித்தாவக்குப்படிக்கச் சென்ற மணீந்திரநாத் அங்கே பாலின் என்ற ஆங்கிலலோ இந்தியப் பண்ணைக்கண்டு காதல் கொண்டார். ஆதமாவின் அழியாத தடேலுக்கு விடையாக அமையும் என்று காவியங்கள் சொல்லும் அந்தக் காதல்.

ஆனால் அவரது தந்தை மகனேந்திரநாத் தாகூர்க்கு மித்த மகன் ஒரு மிலசேசப்பண்ணை மணம் செய்வது பிடிக்கவில்லை. அவரது கட்டுமையான எதிர்ப்பை மகனால் மீற

Written by - ஐயெம்மோகன் -

Monday, 16 January 2012 22:22 - Last Updated Monday, 16 January 2012 22:29

மூடியவில்லை. அப்படி ஒருவழக்கமே அவர் சமீகத்தில் இல்லை. தந்தைக்கு எதிராக நின்ற தன் விருப்பத்தை வலியுறுத்துவதுகூட அவரால் கூடவில்லை. தந்தை மகனுக்கு மணம் செய்துவைக்கிறார். பெரிய அண்ணியை மணம் செய்யும் போதே மணீந்திரநாத் மணம் கலங்கியிருந்தார், அதை தந்தை உட்பட எவருமே உணர்வில்லை. அவள் கலகத்தாவில் வளர்ந்தவள். கிழக்குவங்காளத்தின் அந்தக் குக்கிராமத்தில் வாழ்க்கைபடவது அவளுக்கு அச்சமீட்டுகிறது. மணமடையில் அவளுடன் அமர்ந்த அந்தப் பரேழகன் அவளை உக்கிரமாக உற்றுநோக்கினான். அவளுடைய ஆழங்களுக்குள் துளைத்துச் செல்பவன்போல. அவள் வழியாக வேறெங்கோ பார்ப்பவன்போல. 'இந்த மனிதருக்கு என்ன ஏன் கட்டிவைத்தீர்கள்?' என்று அவள் தன் அம்மாவிடம் கேட்டு அழுகிறாள்.

பெரிய படகில் நீரில் மிழ்கிய சணல் வயல்கள் சமீந்த மாபெரும் ஏரி வழியாக அவள் கிராமத்துக்கு வந்தாள். வளர்ந்ததுபால் உந்தப்பட்ட பொன்னாலான படகில் மணம் மூடித்து அங்கே வருகையில் படகு மிழ்கி உயிர்துறந்த ராஜகுமாரியைப் பற்றி அவள் கணவன் அவளுக்குச் சொன்னான். நீருக்குள் வண்பட்டாடகைகள் அலைபாய அவள் அலைந்துகொண்டே இருக்கிறாள். அவளுக்கு அக்கத்தை வினோதமாகப் பட்டது. அப்போதே அவரது மணம் துமாறிவிட்டிருந்தது என பின்பு அக்கதையை நினைத்துக்கொண்டபோது அவள் உணர்ந்தாள். அவள் கணவன் அவளை ஒருபோதும் ஆசையுடன் அணைத்துக்கொண்டதில்லை. அன்புடன் ஒருசொல்லும் சொன்னதில்லை. அவளை எதையோ தடுப்பவன்போல விரிந்த அழகிய கண்களால் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். சில நாட்களில் அந்த ஆதி உணர்ச்சிக்கு ஆளாகி அவன் அவளை தன்னுடன் இணைத்துக்கொள்வான். அவளை மூரட்டுவெறியுடன் பொம்மைபோலக் கையாளுவான். அவள் தன் உடலை அவளுக்கு விட்டுக்கொடுத்து ஆட்படவாள். ஆனால் அதுகூட அப்பிரமமாகத்தான். அந்நாட்கள் ஒவ்வொன்றையும் அவளால் துல்லியமாக நினைவுகூர முடியும்.

மணீந்திரநாத்துக்குள் அந்த ராஜகுமாரியின் கதை மூளத்து கிளைவிட்டுவிட்டது. அவர் காட்பிலும் மட்பிலும் நீர்வளியின் ஆழங்களிலும் தன் பாலினைதேடி அலையை ஆரம்பித்தார். இரவென்றும் பகலென்றும் இல்லாமல் அவரை ஒரு வேதனை வாட்டியது. அவரை அது நீரணைநோக்கியே இழுத்தது. நீருக்குள் திரிந்து மறையும் அவள் முகம். பசுமையில் அலைப்புண்டு மறையும் அவள் முகம். அவருக்கு அவ்வேதனையை எப்படி வலவதென திரியவில்லை. அவருடைய சொற்கள் அவருக்குள் எய்யே ஒலித்து அடங்கின. வளியே கேட்க அவர் சொல்வது "காத்சோரத் சாலா!" என்ற வசையை மட்டுமே. சில சமயம் ஆங்கிலத்தில் பாலினுடன் உரையாடிக் கொண்டிருப்பார். வேர்ட்ஸ் வரெத், கபில் ரிட்ஜ் போன்றோரின் உணர்ச்சிமிகக்கவிதைகளை தனக்குள் பாடிக் கொண்டிருப்பார். நீர்வளியீது சிவந்து அணையும் அந்தியை நோக்கி அழுவார். பதைத்தியக்கார மனிதர் தன் இருகைகளையும் தலகைக்குமேல் தூக்கி வானத்தை நோக்கித் தட்டுவது வழக்கம். தன்னைவிட்டுப் பறந்துசென்ற பறவை ஒன்றை திரும்ப அழைப்பவர்போல. நீலக்கழுத்துக்கொண்ட பறவை அது. கண்ணா ஒளிகொண்டது. ஒருபோதும் அது அவரை அணுகப்போவதில்லை.

Written by - ஐயெம்மோகன் -

Monday, 16 January 2012 22:22 - Last Updated Monday, 16 January 2012 22:29

ஏறத்தாழ எண்ணூற்று பக்கம் கொண்ட இந்த நாவல் முழுக்க மணீ ந்திரநாத் அந்தப் பறவையைத் தடிக் கொண்டு இருக்கிறார். இனம் புரியாத வதேன்களால் துரத்தப் பட்டு நீர் நிரம்பிய நிலவளியில் ஓயாது அலகைகிறார். அவரசைச் சூற்றி வாழ்க்கை கொந்தளிக்கிறது. ஓவ்வொன்றும் உருமாறிக் கொண்டிருக்கின்றன. பதைத்தியக்கார மனிதரின் உலகில் எதுவுமே மாறவில்லை. பாலின் அவருடைய கண்மூன் சிரித்துச் சிரித்து மறக்கிறாள். அவருடைய வதேனை அழிவயேல் லாமல் நிறைந்து நிரந்தரமாக நிற்கிறது. வதேனை நிரம்பிய சொற்களால் அதீன் அந்த சோகத்தமைண்டும் மீண்டும் நாவல் முழுக்க சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார். ஓரே சோகத்தமைண்டும் இனம் புரியாத பறவை போல நாவலெங்கும் ஆசிரியரின் கரல் ஒலிக்கிறது

”புயலும் மழையும் அவருடைய உடலில் வள்ளைக் கறகைகளை விட்டுச் சின்னிறுந்தன. அவருடைய உடலுக்குள் எங்கோ ஒரு வதேனை. அவருடைய கனவு மாளிகையில் வாழ்ந்துவந்த பறவை அவருடைய பிடியிலிருந்து நழுவிப்பறந்துவிட்டது போலும். இப்போது அவர் அதைத் தடிக் கொண்டிருக்கிறார், பறவை பறந்துபோய் விட்டது. தீவூதி வாந்தரங்களைக் கடந்து வியாபாரிகளின் நாட்களைக் கடந்து ஜலதவேதகைளின் தசேத்துக்குப்போய்ச்சேர்ந்து அங்கே சோகித்திருக்கும் ராஜகும்பாரனின் தலமீது அமர்ந்துகொண்டு கவி அழுகிறது. அப்போது பெரிய பாபுவின் மனதில் ஏதோ வதேனை ஏற்படுகிறது. அவர் தன்கையை தானே ரத்தம் வரக் கடித்துக்கொள்கிறார்...”

பெரிய அண்ணி சில நாட்களிலயே அறிந்துகொண்டாள், அந்த பதைத்தியக்கார மனிதர் இல் லாமல் தனக்கு வாழ்வே இல்லை என. தன் ஆதமாவின் ஓவ்வொரு துளியும் அவருக்குச் சமர்ப்பணம் என. இரவும் பகலும் அவள் அவருக்காகக் காத்திருந்தாள். அவருடைய காலடியோசைக் காகக் கபீரந்த காதுகளும் அவரைப் பற்றிய ஓவ்வொரு பசேச்சுக்கும் கலங்கும் கண்களும் அவள் இரண்டவீட்டுக்குள் வாழ்ந்தாள். அந்தக் காத்திருப்பிலயே அவள் தன் வாழ்க்கையின் அர்த்தத்தைக் கண்டுகொண்டாள். கணவனின் பரேழுகுத் தோற்றம் மீது அவளுக்கு ஆழம் காணமுடியா பெருங்காதல். கடவுளுக்குச் சவேசையெவதுபோல அவரை அவள் கவனித்துக்கொள்கிறாள்

”பதைத்தியக்கார மனிதர் இப்போது அனகேமாக நிர்வாணமாக இருந்தார். பெரிய மாமி அவருடைய ஈர உடகைகளைக் கழட்டினாள். சலவகை கல் போல உறுதியான உடல் அவருக்கு. நடுஞ்சின்மீது ஒரு யானையை வதைத்துக்கொண்டு ஆடவகைக்கும் அளவாக்கு வலிமையான தசநாரர்கள். வயிற்றில் கொழுப்பே இல்லை. மெல்லிய தசையின்மீது வண்ணமையான தோல். ரோமம் அடர்ந்த மார்பிலிருந்து ஆற்றொழுக்கு போல நரோக இறங்கிய நீக்கோடும் கீழே அடர்ந்திருந்த ரோமக் காட்டைத் தொட்டது. பெரிய மாமி ஒரு வள்ளைத்துண்டால் அவருடைய தகேத்தில் இருந்த நீர்த்திவலகைகளைத் துடைத்து விட்டாள். ஒரு மரப்பொம்மை போல அசையாமலிருந்தார் அவர். அசையாமல் வறே நின்னைவின்றி பெரிய மாமியின் பெரிய அகன்ற கண்களை, காதலுக்குரிய கண்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்!”

ஓர் காட்சி விவரணமையென அந் தீர்மானம் இந்த இணையின் சித்திரத்தையே ஆழமாக மனதில் பதியச் செய்கிறார். வளையே மழை கொட்டிக் கொண்டிருக்கிறது. ஜன்னல் வழியாக வந்த காற்றில் உட்கைகள் அசையப் பெரிய அண்ணி மல்லாந்து படுத்து தடுங்கிக் கொண்டிருக்கிறார். கைகளை மார்பின் மீது சேர்த்து வைத்து தடுங்குவது அவள் வழக்கம். அவள் தன் கணவனுக்காக தடுக்கத்திலும் பிரார்த்தனை புரிவதுபோல இருக்கும் அது. பதைத்தியக்கார மனிதர் எழுகிறார். மழையின் ஒலியில் இரவாக்கு அப்பால் அவரையாரோ அழகைக் கிறார்கள். அவர் போயாக வண்டும். நதிக் கரையில். நதிக் கு அப்பால். எங்கோ.... பாலின் முகம் அலையும் வளையே. அவர் கிளம்புகிறார். அவர் சனெற சிலநிமிடங்களிலேயே பெரிய அண்ணிக் குத் திரிந்து விடுகிறது. அவள் கண்ணீர் ருடன் அவருக்காக பிரார்த்தனை செய்கிறார்.

மணீ ந்திரநாத் தாகாரை அவரது கிராமத்தினர் பீர் என்றும் யோகி என்றும் எண்ணி வணங்குகிறார்கள். அவர் சலெல்லும் கிராமங்களில் அவருக்கு முதல் விளையச் சல்களைக் காணிக் கையாக் குகிறார்கள். அதற்கறே பமணீ ந்திரநாத் தன் பித்தின் வல்லமையால் மாணுட சாத் தியங்களையளித்தல் கடந்து செல்கிறார். அவர் மனதின் ஆழம் உலவும் வளையே பிறருக்குத் திரிவதையே லை. அவர்கள் பார்ப்பது அவருக்கு காலமில் லை, குளிரும் வயிலும் இல்லை, பசியும் தாகமும் இல்லை, எல்லையற்ற உடல் வலிமையே உண்டு என்பதையே.

பல காட்சிகளைப் பெறும் ஓவியத்திறனுடன் காட்டியுள்ளார் அந் தீர்மானம். யானை மீ தறே கிராமத்தையே தாண்டி நதிக் கரையே கட்களில் அலாந்து மீளும் பதைத்தியக்கார பாபுவின் சித்திரம் முக்கியமானது. கானகத்தையே போல மத்தகம் மீது அமர்ந்திருக்கும் பரேழ்கனின் பித்தையே சட்டென்று அந்த யானையையும் வாங்கிக் கொண்டுவட்டது. அதனுள் வாழும் காடும் அவனையே புரிந்து கொண்டது. யானையே அலாந்து திரிந்து மீண்டு வந்து பெரிய பாபுவின் வீட்டுமுன் இனிமையே எனினால் முடியாது என்று மண்பியிடுகிறது. யார் சொன்னாலும் இறங்காமல் பதைத்தியக்கார பாபு அதன் உச்சியில் அமர்ந்திருக்கிறார். பெரிய அண்ணி வந்து முக்காட்டை நீக்கி அவரையே நோக்குகிறார். அந்த நீர் நிறைந்த கண்கள் அவரையே எப்போதும் பணியவையே கும். கழந்தையே போல இறங்கி அவருடன் செல்கிறார்.

நீரில் மழை இறந்த ஜாலாலியில் சடலத்தையே தோளிலிடப்பட்டு ஓடும் மணீ ந்திரநாத்தின் காட்சி பயங்கரமும் அழகும் கண்ணெனது. நாவலையே கும் விரியும் வாழ்க்கையில் அர்த்தங்கள் அபத்தங்கள் அனதையே கும் அப்பால் வாழ்கிறார் மணீ ந்திரநாத். அவரது வாழ்க்கையின் போக்கே வேறு. அவரது வாழ்க்கையின் சாரமையே சாரமும் வேறு.

இந்த மயைச் சரடாகக் குவெளியே நாவலின் களம் என்பது இந்திய சூதந் திரப் போராட்டத்தின் நாட்களில் பிரிவுபடாத இந்தியாவின் பகுதியாக விளங்கிய கிழக்கு வங்காளம். முஸ்லீம்களும் இந்துக்களும் சரேந்து வாழும் கிராமம். அப்படி ஒரு பிரிவினையை அவர்கள் உணர்ந்ததேயில்லை. நாவலின் தொடக்கத்துக்கு முன்னரே முஸ்லீம்கள் தசேப் பிரிவினையை பற்றிய காரிகையை எழுப்பிவிட்டது. டாக்காவில் பெரும் மதக்கலவரங்கள் நடந்து அச்சியை திகள் மெல்லமெல்ல கிராமங்களில் பரவ ஆரம்பித்துவிட்டன. கிராமத்தில் மெல்லவிகள் மதப்போர் பற்றிய பிரச்சாரத்தையெதொடங்கி ரகசியக்கட்டங்கள் வழியாக பரப்பிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். திரிபற்ற ஆரம்பித்துவிட்டது.

ஆயினும் கிராமத்துச் சமூகத்தில் அந்தப் பிரிவினையைத் எந்த அளவுக்கு அன்னியமாக உள்ளது என்பதைக் காட்டியபடி நகரகிறது நாவல். பெரிய அண்ணிக் குக் குழந்தை பிறந்த விஷயத்தைச் சொல்ல ஈசம் கிளம்பிச் சிலை வதில் நாவல் ஆரம்பிக்கிறது. "அவனைப் பார்த்தாலே தோன்றுகிறது இந்தச் சியை சொல்வதற்கென்றே அவன் தரம்ஜ வயல்களிலிருந்தோ சோனாலிபாலி ஆற்றின் மணலில் இருந்தோ கிளம்பி வந்திருக்கிரான் என்று!" அவனுடைய மதம் இஸ்லாம். அவனுடைய பணி டாக்கர்களின் தரம்ஜ வயல்கள்குக் காவல் காப்பதுபோல அதுவும் இயல்பான ஒன்றுதான். அவன் தன்னையொருபோதும் டாக்கர்களிடமிருந்து வறோபட்டவனாக எண்ணவில்லை. ஆனால் டாக்கா கலவரங்கள் பற்றி பசேமப்போது சின்ன அண்ணா அவனை ஓரக்கண்ணால் பார்த்து அவனுக்கு கடைகாமல் காரலதை தாழ்த்துகிறார்.

கிராமத்தில் லீக் கிளையைத் தொடங்கி கிளக்கட்டத்தையெதொடங்கும் சாமு மரத்தில் தொங்கவிட்டுச் சிலைலும் விளம்பரத்தையெதொடங்கி விளையாட்டுத்தனமான வீம்புடன் கீழ்க்குகிறாள். அவள் அவனுடைய விளையாட்டுத்தொழி. ஆனால் டாக்கா கலவரத்தில் தன் கணவனை இழந்த இளம் விதவை. அவள் கண்ணில் — தன் கணவனைக் கொன்ற கும்பலையச் சரேந்தவனாகப் படவில்லை. — அவள்காக அனுதாப்பபடுகிறான். ஆனால் தான் முஸ்லீம்களென்ற உணர்வு அவனை வெல்கிறது. இந்த இடத்தில் மெல்லத் தொடங்கும் பிரிவினையை உணர்வு ஒங்கி கலவரங்களாக வெடித்து தசேம் பிளவுபடவதில் முடிகிறது.

ஒரு கிராமத்தின் யதார்த்த வாழ்க்கையையெதொடங்கி இந்தப் பெரிய நாவலின் பசேப்பொருள். நீர் சமூகத்தின் கிராமம். ஆனால் கொடிய வறுமை. உணவுக்காக ஒவ்வொரு நாளும் அலமையோதும் எளிய மக்கள். சிறிய நிலப்பிரபுகள். சிறிய வணிகர்கள். பலவிதமான கதாபாத்திரங்களையெதொடங்கி விவரணையெதொடங்கி நாவல் முழுக்க நிறைத்திருப்பதிலும் அவர்களின் பரிணாமமாற்றங்களையெதொடங்கி சிரமில்லாமல் இயல்பாகச் சொல்வதிலும் தான் ஆசிரியரின் கலையைத் திறன் வெளிப்பாடு கொள்கிறது. மணீந்திரநாத் வாழும் கவித்துவமான காதலின் உச்சத்துக்குத் தொடர்பேயில்லாமல் மணீந்து ஓட்டி காமமும் பசியும் காரோதமமாக வாழ்ந்து மடிகிறார்கள் மக்கள். எளிய பசியும் காமமும் அன்றி வறோ வாழ்க்கையையெதொடங்கி அறியாதவள் ஜோட்டன். பண்ணென்ற தன் உடல் அல்லாவுக்கு வரி

Written by - ஐயெம்மோகன் -

Monday, 16 January 2012 22:22 - Last Updated Monday, 16 January 2012 22:29

கொடும்புத்தற்கென்றே உருவாக் கப்பட்டது என்று நம்புகிறவன். வேறொரு எல்லையில் விதவையான மாலதியும் அதே மனநிலை கொண்டவளே. ஆனால் காலதாமதங்கள், வெட்கம் மானம் போன்ற உணர்வுகள். அவற்றின் விளைவான பாசாங்குகளாகக் குள் ஆறாதீ யென காமம்

ஐயோட்டன் எளிதில் சொல்லிவிடுகிறான். "...இது தகேத்தோட சமாச்சாரம். உங்களும் இது இருக்க. எனக்கும் இருக்க. உங்களும் சுகம் கிடக்கிறது, எஜமான வந்திடும் போறார். நீங்க வாய் விட்டுச் சொல்றதில்லே. எனக்கு புரூஷன் இல்ல. அதனால் சுகமில்ல. நான் வாயை விட்டுச் சொல்றனே" என்கிறான் அவள் தனமாமியிடம் பசும் போது. மாலதியைப் பார்க்கையில் எல்லாம் அவளும் குப்ரிதாபம் தான். வாத் துக்கள் வளர்த்து நதிக்கரையில் எப்போதும் உலாவி மீண்டும் மீண்டும் நீராடி மாலதி தன் வாழ்க்கையை வாழ்ந்து தீர்க்கிறான்.

கட்டுகடங்காத ஒருவகைச் சித்தரிப்புமுறை கொண்டது இந்நாவல். பொதுவாக அதீன முழுக முழுக தற்செயல்களை நம்பி இயங்கும்பவர் என்ற குற்றச்சாட்டு வங்கத்தில் உண்டு. இந்நாவலிலும் திட்டமிடல் இல்லை. நினைவுகள் கொப்பளிப்பதுபோல வந்து சேர்ந்தபடியே இருக்கும் நிகழ்வுகளினாலானது அவரது கற்றுமுறை. அதற்கு எந்தவிதமான ஒழுங்கும் இல்லை. ஆகவே கதை என்ற ஒன்று இருப்பதாவும் கற்றுமுடியாது. நிகழ்வுகளின் ஓட்டம் அதன் போக்கில் ஏதேனும் திசையில் சென்றபடியே இருக்கும். நாவலின் தொடக்கத்தில் வரும் தசேப் பிரிவினை தொடர்பான நிகழ்ச்சிகள் அப்படியே கவிதாப்பட்டு பல பக்கங்களாகக் குள் ஐயோட்டன், அவள் தம்பி ஆபதே அலி, அவன் மனைவி ஜாலாலி ஆகியோரின் கதையாக நாவல் நகர்கிறது. நடவடிக்கை மாலதியின் கதையின் துணுக்கங்கள். இதில் ஏறத்தாழ பதினாறு அத்தியாயங்களை அதீன தனிச் சிறுகதைகளாக எழுதி பிறகு நாவலில் சேர்த்திருக்கிறார்.

இந்த ஓட்டத்தை நம்மால் ஆர்வமாகப் பின்தொடர் முடிவதற்குக் காரணம் சித்தரிப்பில் உள்ள நுட்பமும் வகைமும் தான். இயற்கையை மிகுந்த நுட்பத்துடனும் கவித்துவத்துடனும் சொல்கிறார் அதீன. அந்தியில் நாணல் நிழல்களினால் வலையிடப்பட்ட நீரோட்டம் கொண்ட சோனாலி பாலி ஆறு, மகேங்களின் பாய்மரக் கப்பல்கள் ஓடும் ஏரி, தரம்ஜ வயல்கள், நீர்த்தாவரங்கள், வாத் துக்கள்.... நீலகண்ட பறவையைத் தேடி அளவாகக் குள் இயற்கையை தன் மையப்பசுப்பொருளாகக் கொண்ட நாவல்கள் மிகச்சிலவே. நாவல் முழுக வாழ்க்கையுடன் சேர்ந்து கிடக்கும் நீரின் விதவிதமான தோற்றங்கள் வாசகமனதில் படிமங்களாக விரியும் அனுபவமே இந்நாவலின் சாரமாகும்.

நிகழ்வுகளைச் சொல்லும் போது அசாதாரணமான நுட்பங்களாகக் குள் செல்ல அதீன வல்லமை கொண்டிருக்கிறார். பசிக்கொடும்பை தாங்காமல் மாலதியின் வாத் தை பிடித்து நீராகக் குள் அமுக்கி கொண்டு பிடித்தபடி கழுத்தளவு ஏரியில் நிற்கும் ஜாலாலியைக்

Written by - ஐயெம்மோகன் -

Monday, 16 January 2012 22:22 - Last Updated Monday, 16 January 2012 22:29

காணும் சாமு அவள் முகம் ஓநாயின் முகம் போல இருப்பதாக எண்ணுகிறான். மாலதி வாத்தலை தடும் போது அந்த முகப்பாவனையின் நினவை மலமே அவனுக்குத் தரிகிறது என நடந்தது என. அவளை கயையும் களவாமாகப் பிடித்து நயைப்புடக்க அவன் அவள் குடிசைக்குச் செல்கிறான். வாத்தலை சூட்டு தின்று பசியடங்கி மன அமைதிகொண்டு அல்லாவுக்கு நன்றி சொல்லும் ஜாலாலியைக் காணும் போது அவன் முகம் அழகாக இருப்பதாக அவனுக்குத் தோன்றி கண்களில் நீர் நிறைந்துவிடுகிறது.

பதைத்தியக்கார பாபு பீர் சாகிபின் தரகாவுக்குச் செல்லும் போது சட்டென்று நினதை குக்கொள்கிறார். திருடனாக இருந்த ஹாசான் பக்கீரியாக ஆகி பீர் நிலையை அடந்தவர். அவர்தான் ஆரம்பகாலத்தில் மணீந்திரநாதின் கண்களைப் பார்த்துச் சொன்னார். "உன்கண்ணோட பாபாவைப் பார்த்தா நீ பதைத்தியமாயிடுவனேனு தோணுது!" "நீங்க என்ன சொல்லீங்க பீர் சாகபே!" என்றார் மணீந்திரநாத் பீர் தியுடன். "நான் சரியாகத்தான் சொல்கிறேன். உன் பிப்பெல்லாம் வீண்பீர், சாமியார் ஆகிறதுக்கு உனக்கு இருக்கிற மாதிரி கண்கள் இருக்கணும். உன் மாதிரி கண்கள் இல்லன்னா பதைத்தியம் ஆக முடியாது. பதைத்தியமா ஆக்கவும் முடியாது" பீர் சாகபே சொல்லும் பதைத்தியம் என்ன? மணீந்திரநாத் அடந்த அந்த மன உச்சமா? ஏன் அப்படிச் சொன்ன பீர் தன் மூத்திரந்த வயதில் தடுக்கில் தடுங்கினார்?

குழந்தை சோனாவாடன் படகில் ஏரிக் குள் செல்லும் பதைத்தியக்கார பாபு வழியிலயே ஒரு அனாதை நாயையும் ஏற்றிக் கொள்கிறார். பீரின் சமாதியில் குழந்தையை விட்டுவிட்டு அப்படியே நீச்சலடித்து வறையெங்கோ போய் மீண்டும் வீட்டுக்கு வருகிறார். அங்கே குழந்தையை தடிக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். அதைக் காணும் போது அவருக்கு நினவைக்கு வருகிறது. அவர் மீண்டும் தரகாவுக்குச் செல்கிறார். அங்கே குழந்தை அழுகிறது. ஓநாய்கள் சிழந்திருக்கின்றன. உயிர்ப்பணயம் வதைத்து நாய் குழந்தையை காப்பாற்றிக் கொண்டு இருக்கிறது. குழந்தையைத் தடுக்கி தோளில் வதைத்து கடித்தாடியபடி பதைத்தியக்கார பாபு கவினார் "பார்த்துக் கொள் இது உன் மணீந்திர! இது உன் வாணம்!" கற்பனையை சில்லென்று தீண்டி சிறகடித்தழைச் செய்யும் இத்தகையை இடங்களினாலானது இந்நாவல்.

வறுமையில் வாடும்பவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் முஸ்லீம்கள். அவர்களுக்குச் சொல்லப்படுகிறது அவ்வறுமையைக் காரணம் இந்து நிலக்கிழார்கள் என. ஒரு இஸ்லாமிய தசேம் அமந்தால் இந்துக்களின் சொத்துக்களெல்லாம் அவர்களுக்கு வரும் என. க ஆனால் இஸ்லாமிய நிலக்கிழார்களினால் லீக் இயக்கப்படுகிறது என்ற எளிய உண்மை அம்மக்களின் நடுவில் ஏறவில்லை. வறுப்பு சிறு நிகழ்ச்சிகள் மலம் விரிகிறது. எப்போதும் இதற்கு ஒரே சித்திரம் தான். திருவிழாவில் ஒரு இந்துப்பண்ணை இஸ்லாமிய இளைஞன் தீண்டுகிறான். அவனை இளைஞர்கள் தாக்குகிறார்கள். இஸ்லாமிய இளைஞர்கள் திருப்பித் தாக்குகிறார்கள். திருவிழாவில் கலவரம் வெடிக் கிறது. கொல்கைகள் கொள்ளைகள் என தீ எரியத் தொடங்குகிறது.

சிறுவனாக கண்மலந்து உலகைப் பார்க்கும் சோனாவின் கண்களில் இக்கலவரக் காட்சிகள் விரிகின்றன. தரமீஜ் வயல்களையும் ஆற்றையும் நதியையும் ஈசமின் தோள்களில் அமர்ந்து கண்டுவந்த கழந்தை, இந்து கிறித்தவ வேறுபாட்டை சட்டென்று கண்டாய்வண்பிய அதிர்ச்சிக்கு உள்ளாகிறது. அவனுடைய நோக்கில் மெல்லமெல்ல கிழக்குவங்கம் கிழக்கு பாகிஸ்தானாக மாறும் காட்சியும் அவனுடைய குடும்பம் சிதறி அழிவதன் சித்திரமும் நாவலில் விரிகிறது. மாலதிக் கும் சாமுவாக்கும் இரூக்கும் அதே பாலியகால நட்பு சோனாவாக்கும் பாதிமாவாக்கும் இடையே உள்ளது. மத்தால் புரிந்துகொள்ளப்பட முடியாத ஓர் உலகம். அந்த நட்பு அவன் மனதில் சோனாலிபாலி ஆற்றைப்போலவும் தரமீஜ் வயல்களின் பசுமையைப்போலவும் ஒளியுடன் இரூக்கும்.

அதேபோன்ற ஓர் உலகமாக இருப்பது பீர்களின் பக்கிரிகளின் சஃபி உலகம். அது மதக்காழப்பால் தீண்டப்படவயில்லை. மனிதனை மனிதனாக மட்டுமே அது நோக்குகிறது. ஜோட்டனின் கணவனாக அறிமுகமாகும் பீர் சாகபே வறுமையின் கீழ் நிலையில் வாழ்பவராக ஒரு பருக்கைகட்ட சிந்தாது உண்டுவிட்டு அல்லாவாக்கு நன்றி சொல்பவராக தளிக்கிறார். பின்னர் மதக்காழப்புகள் கொழுந்துவிடும் நாளில் அவர் மத்தின் சாரமான ஆன்மீ மமீலமே மத்திவிட்டு மலேஷியாவுக்குவிடுகிறார்.

சோனா இறுதியில் அந்நிலத்தை விட்டு வெளியேறலாம். அது ஓர் அந்நிய தசேமாக மாறி எப்போதும் அவன் மீண்டுவரமுடியாத போகலாம். ஆனால் அவனில் நீர் நிறைந்த அந்நிலம் எப்போதும் உயிருடன் இருக்கும். அந்நிலத்தின் தவேனைப்போல கனவாவெளியில் வாழும் பரேழ்கன் அவன்மீடம் 'இது உன் நிலம். உன் நீர், உன் வானம்!' என்று சொல்லிக்கொண்டதோன் இருப்பான்.

*

ஒரு நுண்ணிய கண்களில் நாம் மணீ ந்திர நாத்தின் சிக்கலை பல மெளனி கதாபாத்திரங்களின் அகச்சிக்கலுடன் ஒப்பிடலாம். [இதனைப்பற்றி நான் மெளனி குறித்த என் நூலில் விரிவாகவே பசேயுள்ளேன். பார்க்க 'நவீனத்துவத்தின் முகங்கள்'. தமிழினி பிரசுரம்] மெளனியின் கதாபாத்திரங்கள் பெரும்பாலும் கிராமத்தைச் சேர்ந்தவை. அவை நகரத்துக்கு படிக்ச்செல்கின்றன. அங்கே அவைபெண்களுடனான உறவின் புதிய முகத்தைக் காண்கின்றன. சூதந்திரமான பெண்களின் இயல்பான காதலை அவை தரிசிக்கின்றன. அவற்றின் அந்தரங்கம் மிகப்பெரிய கொந்தளிப்புக்கு ஆளாகிறது. அக்காதல் அவற்றுக்கு முன்னரே அறிமுகமானதல்ல. அவற்றால் அக்காதலை புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. ஆகவே நிலை தடும்மாற்றம், மனப்பிரமகைகள்

அதற்கான காரணங்கள் பல. நம் சமீகத்தில் பல நிறாண்டுகளாக காதல் என்னும் உணர்வோ அருகிப்போயிருந்தது. பல நிறாண்டுகளாக காலம் நீண்டிருந்த அரசியல் நிலையின்மையும் விளைவான சமீக வன்முறையும் அதற்குக் காரணம். குழந்தைமணம், கோஷாமுறை போன்ற பல வழக்கங்கள் மலம் பணிகள் மிகமிகப் பாதுகாப்பாக பொத்தி வகைகப்பட்டார்கள். ஒருவனுக்கு தன் துணைவியை தரேவாசெய்யவோ அவளிடம் விருப்பம்போல சல்லாபம் செய்யவோ முடியாத சமீகம். பணிகள் புறக்கட்டுப்பாடுகளினாலும் அதை விட மோசமான சூயக்கட்டுப்பாடுகளினாலும் காதலில் இருந்து விலக்கப்பட்டிருந்தார்கள். வம்ச விருத்திக் காக காமத்தை மறக்கொள்ளவோ மண உறவு என்ற நிலை நிலவியது. இதன் மறுபக்கமாக தாசிமுறை பலமடங்கு பரெுகியது. ஆனால் தாசிகளும் வேறுவகையில் ஓடுகப்பட்டவர்களே. இழிவாசெய்யப்பட்டவர்களும் கிட. தன் இணையை தரேவாசெய்யும் உரிமை மறுக்கப்பட்டவர்கள். தன் உடலையே உரிமைகொள்ள முடியாதவர்கள். ஆகவே அங்கே காமம் மட்டுமே இருந்தது, காதலுக்கு வாய்ப்பே இல்லை.

சுதந்திரம் காதலை பிறப்பிக்கிறது. காரணம் அது இயல்பானது என்பதே. மலேநாடுகளிலும் கிறித்தவத்தின் பிடி தளர்ந்த மறுமலர்ச்சிக் காலமே பிளாட்டானிக் காதலின் காலகட்டம். நவீனக் கல்விக் கும் புதிய வாழ்க்கைமுறைகளுக்கும் திறந்துகொள்ளும் கல்லரிக்காலம் அக் காலகட்டத்தில் காதலுக்குரிய ஒரு வளையாகவே இருந்திருக்க வேண்டும். மீண்டும் மீண்டும் அக் கால இலக்கியங்கள் அதை எழுதிக் காட்டியுள்ளன. அடிமையாகவும் பொம்மையாகவும் அல்லது சாகசக் காரியாகவும் ஏமாற்றுக் காரியாகவும் மட்டுமே பணிகளை கண்டுவந்த சராசரி இந்திய ஆண்மனம் சுதந்திரமான பணிகளின் ஆதமாவில் விரியும் உண்மையான காதலை கண்டு அச்சத்தையே முதலில் அடந்தது. பிரமிப்பு உள்ள வாங்க முடியாத தவிப்பு. இருத்தல் சாரந்தும் உறவுகள் சாரந்தும் வாழ்க்கையின் சாரம் சாரந்தும் விடதெரியா புதிய வினாக்கள் உருவாகி எழுந்தன

அதற்கு விடதேபி அது ஆங்கில பிளாட்டானிக் காதல் கவிதைகளை அணுகியது. பிளாட்டானிக் கவிதைகள் காதலை அன்றாட வாழ்க்கையின் தளத்திலிருந்து மலே கோண்டுகுசென்று மாண்டுவாழ்க்கையின் சாரமாக ஆக்கின. எட்டமுடியாத ஒன்றின் அடையாளமாக கின. அழகு, தியாகம், வீரம், இயற்கையுடன் ஒன்றிணைதல் ஆகிய அனதைதும் காதலை மையமாகக் கொண்டு உச்சப்படுத்தப்பட்டன. அப்படி உச்சப்படுத்தும் பொருட்டு காதலிலுள்ள மரம்ங்களையும் ஆழங்களையும் பலமடங்கு பரெுகிக் கொண்டன. விளைவாகக் காதல் காதல் மட்டுமல்லாமலாயிற்று. வேறு ஏதோ ஒன்றின் குறியீடாக மாறியது. வாழ்க்கையின் எல்லா இடவைளிகளையும் நிரப்பும் அருவமான ஒன்றாக ஆகியது. அதன் பின் பசேப்பட்டது எதுவுமே காதலைப் பற்றியல்ல, காதலை முன் வைத்து கைக்குச்சிக் காத இலட்சியங்களைப் பசேவதே காதல் கதைகளாக கவிதைகளாக ஆயிற்று.

Written by - ஐயெம்மோகன் -

Monday, 16 January 2012 22:22 - Last Updated Monday, 16 January 2012 22:29

இந்தத் தளத்தைச் சேர்ந்தவர்களின் கதைகள். ஆனால் பொங்கிமலேழும் கற்பனாவாதம் சார்ந்த இந்த உணர்ச்சிகளை சொல்ல முடியாத திறனற்ற அக்ரஹாரநடை மெளனியின் மிகபெரும் பாலான படபைபுகளை சம்பிவெளிநிற்கச் செய்தது. பிளாட்டானிக் காதலுக்கு எப்போதும் படிமப்பின்புலமாக அமையும் நிலக்காட்சி மெளனிக் கதைகளில் இல்லை. அதை உருவாக்க அவரால் முடிவதில்லை. ஆகவே அழகும் பயங்கரமும் வெளிப்படும் படிமங்கள் அவர் ஆக்கங்களில் இல்லை. அவ்வப்போது தத்துவார்த்தமாக விளக்கப்படும் அந்தரங்கப் படிமங்களும் நினைப்பதைச் சொல்ல முடியாமல் சிதறந்து சிதறந்து அழியும் சொற்றொடர்களும் கலந்து அமைந்த அவரது கதைகள் இந்த தளம் சார்ந்து விரிவான வாசிப்பு இல்லாத தமிழ் வாசகர்களில் ஒருசாராருக்கு ஒருவிதமான மர்மத்தையும் அதன் விளைவான கவற்சியையும் அளித்தன. ஆகவே அவை இன்றும் பசேப்படுகின்றன.

'நீலகண்டபறவையைத்தேடி' நாவலின் மணீந்திரநாத் பிளாட்டானிக் காதலை இந்திய மனம் எதிர்கொண்ட அந்த தளத்தைச் சேர்ந்தவர் என்பதை வாசகர் எளிதில் அறியலாம். பாலின் மீதுள்ள அவரது தியாகாதல் வரேட்சுவர்த்தாலோ, பிரவூனிங்காலோ எழுதப்பட்ட ஒரு கவிதையில் சாதாரணமாகச் சின்று அமரத்தக்கதே. அது காதலாகத் தொடங்கி மாண்ட ஆத்மாவின் அழியாத தாகமாக, முடிவடையாத தடேலாக, நாவலில் விரிவடிகிறது. நீலகண்டப் பறவை ஒரு பிளாட்டானிக் படிமம்.

மொழிபெயர்ப்பின் வழியாக பல தளங்களின் அதினபந்த்யோபாத்யாயாவின் நடன இழந்திருக்கக் கூடும் என்றபோதிலும் கூட நாவல் முழுக்க மணீந்திரநாத் வரும் இடங்களிலெல்லாம் கற்பனாவாதத்தின் ஒளி தெரிகிறது. மிக நுட்பமான இயற்கைச் சித்தரிப்பின் மூலம் அதை அதின சாதிக் கிறார். குழந்தைகளுடன் ஊரவிட்டுச் செல்லும் மணீந்திரநாத் நதியில் மழைக்கிபொன்னிற உடலெங்கும் பாசிக்கொடிகள் படர்ந்திருக்க மலேழும் வரும் அந்தக் காட்சி ஆங்கில கற்பனாவாதக் கவிதைகளின் உச்சப்படிமங்கள் சிலவற்றுக்கு நிகரானது.

இந்திய மரபுக்கு இந்தப் பரண சமர்ப்பணமான காதல் புதிது அல்ல. ஆனால் இங்கு அது பக்தியின் ஒருவடிவமாகவே உள்ளது. ராதாமாதவக் காதலின் உக்கிரம் சதைன்யமகாப்பிரபு வழியாக வரேட்சுவர்த்தாலோ, பிரவூனிங்காலோ எழுதப்பட்ட ஒரு கவிதையில் அந்த தளத்தைத் தீண்டவே இல்லை. நாவலில் மணீந்திரநாத் பிளாட்டானிக் காதலின் நரேக்கோட்டை விட்டு நகர்வதேயில்லை. ஆனால் பெரிய அண்ணிப் பரண சமர்ப்பணத்தன்மையைக் கொண்ட இந்தியக் காதலின் சின்னம். அவளுடையது மீரா கண்ணன் மீது கொண்ட பக்திக்கு நிகரானதே. என்ன வேறுபாடு? மணீந்திரநாத் கொண்ட காதலில் 'தான்' உண்டு. தன் காதல் உண்டு. அப்பிப்பார்த்தால் அது பரண சமர்ப்பணமல்ல, காதலால் தன் சூயம் நிரப்பப்படும் ஒரு நிலையே. மாறாக பெரிய அண்ணி கொண்ட காதலில் தனக்கென ஏதுமில்லை. கொடுத்து தலன்றி எந்தச் செயலும் அதில் நிகழ்வதில்லை. இருவகை காதல்களையும் ஒன்றை ஒன்று நரேக்கோடுக்கு நரேக்கோடுக்கி நிற்கும் வகையில் காட்டுகிறார் அதின.

